

“Ифет”: Продължението

сезон 3, еп. 74 (114)

“Асуман отваря ателието си”

в ресторанта

идва Саиме

Емине: Здравейте, госпожо Саиме!

Саиме: Здравей, Емине. Как върви?

Емине: Добре.

Седат: Ааа, госпожо Саиме, добре сте дошла! ***забърса ръцете си***

Саиме: Добре заварила. ***радостно***

Седат: Какво да Ви предложа - имаме бисквитки, тортички, пасти, баклава, еклери, какво искате? ***весело***

Саиме: Благодаря, не искам нищо! ***смее се***

Седат: Може ли така? Чакайте, чакайте!

Саиме: Недейте, господин Седат, наистина не искам нищо!

Седат: Ето, заповядайте! Едно специално парче торта, за един специален човек! ***весело***

Емине: Той си е такъв, на мен също постоянно предлага от всичко.

Саиме: Знам, Емине. ***смее се***

Седат: Е, госпожо Саиме, как вървят нещата? Всичко наред ли е?

Саиме: Какво да ви кажа, вече ми омръзна постоянно да ви се оплаквам, не спират проблемите, сякаш никога няма да свършат.

Седат: Какво е станало?

Саиме: Ифет замина за Измир.

Седат: Какво? Ифет е заминала ли? Нашата Ифет? ***изненадано***

Саиме: Коя друга?

Емине: Кога замина?

Саиме: Днес сутринта тръгна набързо.

Седат: Цццц, какви глупости прави? Боже, Боже!

Саиме: Щяла да живее там, да започне на чисто, не искала да бъде в Истанбул. Кажете ми как да я спра? Науми ли си нещо, трябва да го направи.

Седат: А какво стана с Джемил?

Саиме: Изобщо не му пука на Джемил. Ифет му е оставила писмо, аз говорих с него, убеждавах го да я върне, но без резултат.

Седат: Много жалко!

Емине: И все пак си мисля, че двамата ще се сдобрят и всичко ще си е постарому.

Саиме: Не мисля, Емине. И аз на това се надявам, но такъв шанс няма. И двамата се състезават кой е по-голям инат. Джемил е решен да не прощава на Ифет, а и след развода се изгубиха всякакви шансове да са заедно.

Седат: Как може така да се погубват младите? Сега им е живота, а те се карат и разделят.

Саиме: Дано и Ифет забрави Джемил, не искам да я гледам как страда.

Седат: Или ще се сдобрят, или ще се забравят - други варианти няма!

в болницата

идва доктор

Ерхан: Докторе, какво става? Кажете ми, че Дилек е добре! ***в напрежение***

Доктор: ***поема си дълбоко въздух*** Не знам как да Ви съобща тези новини, господин Ерхан. Състоянието на Дилек е критично.

Ерхан: Тя ще се оправи нали, нали Докторе? ***тъжно***

Доктор: Шансовете са много малки, господине. Опитваме да направим всичко по силите си, за да спасим госпожа Дилек, но нищо не е сигурно. Бъдете готови за всичко! ***потупва го по рамото и си тръгва***

Ерхан започва да плаче

Ерхан: Не, не може да бъде!

Бетюл: Стига, не плачи повече! Успокой се! ***прегръща го***

Ерхан: Как ще си простя, ако Дилек умре, как? Заради мен тя лежи там и има вероятност да умре. ***плаче***

Бетюл: Не, Дилек е силна жена, няма да се остави да умре, разбираш ли. Те ще се оправи.

Ерхан: Докторът каза, че няма шансове, нали го чу, Бетюл. Дилек ще умре, ще умре. ***плаче***

Бетюл: Не мисли така! Тя ще оправи!

Ерхан: Дилек. ***плаче***

Бетюл: Ерхан, погледни ме, погледни ме! Чуй, Дилек ще се оправи и ще бъде отново предишната, разбра ли? Няма да умре, ще се оправи. Не мисли такива лоши неща, всичко ще бъде наред!

Ерхан: Дано Бетюл, дано! ***прегръщат се***

в селото

Ръза: Е, всичко е готово. Къщата е официално продадена!

Кадир: Толкова бързо се случиха нещата.

Ръза: Да, така е. Е, Кадир, утре заминаваме за Истанбул, започваме живота си наново.

Кадир: Супер. ***радостно***

Ръза: Да се обадим на Джемил и да му съобщим, че утре ще пристигнем. Нека още днес задейства нещата около закупуването на апартамента.

Кадир: Да, нека му се обадим. ***взима телефона и набира номера на Джемил***

Оператор: *В момента няма връзка с този номер!*

Кадир: Аа, телефонът му е изключен. ***учудено***

Ръза: Как така? Я пробвай пак, да не си набрал нещо грешно?

Кадир: Не, това е неговият номер, но е изключен.

Ръза: Странно. Е, добре, ще пробваме пак по-късно.

Кадир: Ти разбра ли се с чичо Мустафа за утре?

Ръза: Да, синко, разбрах се. След като взех парите от госпожа Асуман, веднага отидох при него и му казах. Утре ще дойде.

Кадир: Много се вълнувам, татко. Ще видиш, че в Истанбул ще се чувстваме по-добре.

Ръза: Дано, синко, дано!

Кадир: А и Джемил нали е там. Той винаги ще е насреща.

Ръза: Апартаментът беше много хубав, дано няма проблем с продажбата му.

Кадир: Няма да има, човекът го запази за нас, ние ще го купим.

Ръза: Всичко ли си приготви, Кадир?

Кадир: Да, татко. Всичко съм си взел, даже мога да тръгна още сега. ***весело***

вечерта

в Дубай

Ифет: Хотелът е много хубав, Джемил, как успя да запазиш място тук?

Джемил: За теб ще запазя място на всяко кътче от Земята! ***прегръща я***

Ифет: Много те обичам, Джемил.

Джемил: И аз теб! ***целуват се*** Хайде, трябва да слезем в ресторанта.

Ифет: Вярно, съвсем забравих. Джемил, нека утре се разходим, става ли?

Джемил: Разбира се, скъпа, целият ден е на наше разположение.

Ифет: Много съм щастлива, най-после останахме насаме двамата. Какво ли правят сега леля и останалите?

Джемил: Не се тревожи за тях, добре са.

Ифет: Искам да им се обадя, все пак сигурно са се притеснили, че не съм им звъннала цял ден.

Джемил: Добре, обади им се. Но побързай, чакат ни долу!

Ифет: Добре, скъпи. ***звъни от телефона в стаята***

в дома на Ифет

телефонът звъни. Саиме вдига

Ифет: Лельо, аз съм.

Саиме: Ифет, дъще, как си? ***весело***

Ифет: Добре съм, лельо. Пристигнах в Измир, настаних се в един хотел. Звъня ти от там.

Саиме: Дъще, много се притесних, цял ден не се обади. Как мина пътуването?

Ифет: Добре, лельо, имаше малко задръстване и се забавихме. Но всичко е наред.

Нимет: Искам и аз да я чуя.

Саиме: Ще ти дам сестра ти. ***подава й телефона***

Нимет: Како?

Ифет: Нимет, как си?

Нимет: Добре съм, а ти как си? Всичко при теб е наред нали? Как е в Измир?

Ифет: Добре съм, спокойно, не се притеснявайте! Всичко е наред.

Нимет: Какво, кога ще се върнеш? ***натъжава се***

Ифет: Стига, Нимет, отсега ли започваш? Говорихме вече няколко пъти. Кажи ми, какво прави Чичек? Много ми липсва.

Нимет: Вечеря и сега е в стаята си. И ти много ѝ липсваш Ифет.

Ифет: Спокойно, скоро ще се видим.

Джемил: Ифет, готова ли си? ***облича якето си***

Нимет: Кой е до теб? ***учудено***

Ифет: Ами... от телевизора е, тъкмо го пуснах и беше усилен.

Нимет: Пази се, како, чу ли?

Ифет: Не се притеснявайте! Хайде, ще затварям вече.

Нимет: Добре, но пак се обади.

Ифет: Разбира се, хайде, лека нощ! Целуни Чичек от мен. ***затваря***

Джемил: Всичко е наред нали?

Ифет: Да. Как можа да извикаш, за малко да ни разкрият. Нимет те чу, добре, че не се усъмни.

Джемил: Съжалявам! ***весело*** Хайде, бързо да слизаме в ресторанта, масата ни е запазена. Да не закъсняваме.

Ифет: Хайде. ***хващат се за ръце и слизат долу в ресторанта***

в дома на Бетюл

Асуман: Добре, дъще, ще се оправя сама, не се притеснявай! Бъди до Ерхан, сега има най-голям нужда от това! ***говори по телефона***

Бетюл: Извини ме, майко!

Асуман: Не се притеснявай, дъще! Ще се справя сама, казах ти.

Бетюл: Така ми се искаше да бъда на откриването. ***разочаровано***

Асуман: Спокойно, медиите ще са там, ще пишат по вестниците, ще видиш снимки.

Бетюл: Не е същото.

Асуман: Виж, не ми разваляй настроението! Казах, че няма нужда да идваш, сега е по-важно да не оставяш Ерхан сам в този труден момент.

Бетюл: Добре, майко. Кога ще бъде откриването утре?

Асуман: Някъде към обяд ще дойдат всички. Ремонтът свърши. Ще пуснем и обява, че набираме хора. От сега съм толкова развълнувана. ***весело***

Бетюл: Добре, успех! Ще затварям, че Ерхан идва, отиде за кафе.

Асуман: Добре, дъще, ако има нещо, обади ми се, чу ли?

Бетюл: Добре, хайде! ***затваря***

на следващия ден

в ресторанта

Клиент: Здравейте!

Седат: Здравейте!

Клиент: Искам да Ви попитам, правите ли рождени дни тук?

Седат: Ами... да, правим.

Клиент: Утре синът ми има рожден ден, ако е възможно искам да организираме парти тук.

Седат: Разбира се, няма проблем.

Клиент: Направете една голяма торта, ще има много гости.

Седат: Добре, ще Ви запазим няколко маси. А в колко часа ще дойдете?

Клиент: Ами в 10, добре ли е?

Седат: Добре, ще Ви очакваме.

Клиент: Довиждане! ***тръгва си***

****Седат взима телефона и звъни на Саиме****

Седат: Ало, госпожо Саиме, имаме огромна поръчка за утре, не знам как ще се справим.

Саиме: Каква поръчка?

Седат: За рожден ден, ще дойде голяма група деца. С Емине имаме нужда от Вас.

Саиме: Добре, ще дойда по-късно днес. Вие започвайте от сега да приготвяте нещата.

Седат: Добре, госпожо Саиме, ще Ви чакаме. Хайде, до чуване! ***въздиша***

в Дубай

****Ифет и Джемил се разхождат****

Ифет: Много е красиво, Джемил. Никога не съм идвала в Дубай, само съм гледала по телевизията. ***весело***

Джемил: Аз също, Ифет. Щом съм с теб, навсякъде ми е хубаво.

Ифет: Да се разходим, искаш ли?

Джемил: Нали това правим?

Ифет: Искам да разгледаме града, да обиколим навсякъде, искам да купя подаръци за леля, за Нимет, за Серпил.

Джемил: Знам за едно много красиво място, Ифет. Ще те заведа там.

Ифет: Кое е то?

Джемил: Ще видиш, скъпа. ***вдига я на ръце***

Ифет: Джемил, какво правиш, пусни ме! ***весело*** Джемил, полудя ли?

Джемил: Нека всички разберат колко много те обичам! ***вика***

Песен към сцената: <https://www.youtube.com/watch?v=tkDliGJNYGc>

****Джемил и Ифет разглеждат заедно забележителностите, снимат се, смеят се... Спират се пред магазини. Двамата се гонят край крайбрежието, забавлявайки се. Ифет купува подаръци. Джемил вдига на***

*ръце Ифет и заедно влизат във водата. След това ядат заедно сладолед, а после се пръскат с водни пистолети**

Край на песента

по-късно през деня

пред ателието на Асуман

Асуман: Благодаря на всички, че бяхте тук и ме уважихте! Това ателие е изключително важно за мен и искам всички да разберат, че то отново ще работи. През изминалите дни положих страшно много труд, за да възобновя това ателие, надявам се, че и работата ще потръгне! Не мога да не поздравя и моя архитект, който изключително много ми помогна - Ибрахим! ***всички започват да му пляскат*** Благодаря ви още веднъж, приятели! Благодаря, че дойдохте на откриването! ***всички пляскат*** А сега ще помоля да дойде тортата и всички да си вземете, това е почерпка от мен! ***весело***

Репортер: Браво, госпожо Асуман, поздравления! Искате ли да Ви направим снимка пред ателието?

Асуман: Разбира се, това огромно откриване на ателието трябва да остане в историята. ***смее се***

Репортер: А ще ни дадете ли и интервю?

Асуман: Ооо, за мен ще е удоволствие! ***весело*** Благодаря още веднъж на всички!

Репортерите снимат Асуман

в дома на Ифет

на вратата се чука

Саиме отваря

Феяз: Здравейте, госпожо Саиме!

Саиме: Здравей, Феяз, заповядай влизай!

Феяз влиза

Феяз: Как сте?

Саиме: Благодаря, добре сме, или поне се опитваме да сме добре.

Феяз: Аз дойдох, за да Ви помоля за малко помощ.

Саиме: Какво е станало?

Феяз: Ифет тръгна ли си?

Саиме: Да, Феяз, замина за Измир.

Феяз: Много жалко. Тя най-добре щеше да ми помогне.

Саиме: Кажы какво е станало, аз също ще ти помогна, стига да мога.

Феяз: Госпожо Саиме, знаете, че със Серпил сме скарани нали?

Саиме: Да, и?

Феяз: Ами не мога да продължавам да живея без нея, а и тя е бременна.

Саиме: Давай направо, Феяз! ***подхилва се***

Феяз: Ами аз реших да и направя малка изненада, но трябва да я изведете от къщи. Ще резервирам място в един ресторант, там ще я помоля за прошка.

Саиме: Чудесна идея, Феяз, но как ще изведе Серпил?

Феяз: Точно това се чудя и аз. Ако беше Ифет тук, тя щеше да ми помогне повече. Със Серпил са като сестри. Не знам какво да правя, готов съм на всичко, за да получа прошката на Серпил.

Саиме: Ще измислим нещо, не се притеснявай! Ако трябва ще накарам Нимет да я изведе на ресторант.

Феяз: Много ще съм Ви благодарен, госпожо Саиме, наистина не знам какво да правя. Това е единствената ми надежда.

Саиме: Не се предавай, Феяз! Серпил ще ти прости, този път съм сигурна.

пред дома на Ифет

Ръза: Къде е този Джемил - нито си вдига телефона, нито е в хотела, как да го намерим? От самото начало всичко тръгна наопаки, нямаме никакъв късмет. Разкарваме се само с тези чанти. ***ядосано***

Кадир: Успокой се, татко, ето че пристигнахме. Сигурно Ифет и Джемил са се сдобрили и сега той е тук. Не бързай да се притесняваш!

Ръза: Ами да се беше обадил поне! Толкова обикаляхме, тези куфари и чанти никак не са леки, а аз съм вече на възраст.

Кадир: Прав си, но сигурно не е намерил време да се обади, пък може и да е искал да ни изненада.

Ръза: Сигурно е така. Хайде, позвъни на вратата, ако и тук никой не ни отвори, не знам какво ще правим. ***изморено***

Кадир звъни на вратата

Кадир: Ето сега ще ни отворят и ще видиш, че Джемил е вътре.

Саиме отваря

Саиме: Ааа, господин Ръза, Кадир? Какво правите тук? ***учудено***

Ръза: Слава Богу, госпожо, най-после някой да ни отвори!

Кадир: Ние продадохме къщата в селото.

Саиме: Така ли? Много хубаво. Хайде, заповядайте, влизайте!

Ръза и Кадир влизат в къщата

Ръза: Много се изморих, имаме толкова багаж. Ходихме в хотела, но никой не ни отвори.

Саиме: Да, Феяз дойде тук, за да ни види.

Кадир: Ето, татко, казах ти, че Джемил ще е тук, видя ли? ***качват се по стълбите***

Саиме: Нее, Джемил не е тук. Изобщо не се е отбивал. ***весело***

Кадир: Така ли? ***изненадано***

Ръза: Къде е отишъл, много е несериозен!

Феяз вижда Ръза и Кадир

Феяз: Вие какво правите тук? ***учудено***

Саиме: Продали са къщата в селото, ще живеят вече в Истанбул.

Кадир: Ходихме до хотела, но никой не ни отвори, затова дойдохме тук.

Феяз: Чакайте малко, как така сте продали къщата?

Кадир: Ами така, продадохме я.

Феяз: Джемил не е ли при вас в селото?

Ръза: Джемил ли? ***поглежда изненадано към Кадир***

Кадир: Нее, Джемил не е идвал в селото изобщо.

Феяз: Как така? Той ми каза, че вече ще живее при вас, дори вчера тръгна.

Изнесе се от хотела, смяташе, че ме притеснява.

Саиме: Така ли? ***замисля се***

Ръза: Джемил не е идвал, той знаеше, че продаваме къщата.

Феяз: Странно. Къде е отишъл?

Саиме: При Ифет. ***радостно***